కథా కౌముది

నవనీతం పోడూరి వెంకటరమణ

ఏబీసీ ఇంటర్నేషనల్ లో వైస్ ప్రెసిడెంట్ 'ప్రాజెక్ట్స్' గా ఇవాళ తో నాకు అయిదు సంవత్సరాలు పూర్తి అవుతుంది. సౌత్ ఆఫ్రికా లో మా ప్రాజెక్ట్స్ అన్నీ ఇంచుమించు పూర్తి అయ్యాయి. కేప్ టౌన్ లో టేబుల్ మౌంటెన్ దగ్గరగా ఉన్న ఇరవయి నాలుగు అంతస్తుల భవనం లో ఇరవయి ఒకటవ అంతస్తులో ఉన్న నా చాంబర్స్ లోంచి సముంద్రం చాలా బాగా కనపడుతుంది. రోజూ పనిలో మునిగిపోయే ముందు ఒక పది నిమిషాలు సముద్రం కేసి చూస్తూ గడపడం నాకు అలవాటు. అందుకే నేను వచ్చిన పదిహేను నిమిషాల దాకా సెక్రటరీ 'మసేబొలా' ఏ కాల్స్ ఇవ్వదు. ఇవాళ నా మనసు ఎక్కువసేపు ప్రశాంతంగా సముద్రాన్ని ఎంజాయ్ చేయలేకపోయింది. దానికి కారణం లేకపోలేదు. జిఇ మల్టీ నేషనల్ లో చాలా పెద్ద జీతం తో వచ్చిన ఒక జాబ్ ని అంగీకరించడానికి ప్రస్తుత కంపెనీ సీఈఓ అడ్డుపడ్డాడు. దానికి కారణం ఇండియాలో ఒక ఓపెద్ద సివిల్ ప్రాజెక్ట్ టెండర్ ని ఏబీసీ గెలుచుకోవడమే. నేను వెళ్ళిపోతే ఆ ప్రాజెక్ట్ ని నిర్ణీత సమయంలో పూర్తి చేయడం కష్టమని సీఈఓ జాన్ భయం. జాన్ ని కాదని వెళ్లి పోవడం నాకూ కష్టమే. ఇద్దరం కలిసి ఏబీసీ లో చాలా సాధించాము. 'జిఇ' ఆఫర్ వదులుకుని ఈ ప్రోజక్ట్ ని ఛాలెంజింగ్ గా తీసుకు ని చేయమని కోరాడు. జీతం నష్టం భర్తీ చేసి ప్రాఫిట్ షేరింగ్ కూడా ఆఫర్ ఇచ్చారు , ఇవన్నీ ముఖ్యం కాక పోయినా ఇండియాలో ప్రోజెక్ట్ అవడం వల్ల కాదన లేక పోయాను.

జీవితంలో వెనక్కి తిరిగి చూసుకుంటే నా ఉద్యోగ ప్రయాణం లో మలుపులు నన్ను ఇప్పటికీ చాలా ఆశ్చర్య పరుస్తాయి. 'ఎం ఏ' సోషల్ వర్క్ పూర్తి చేసిన వెంటనే ఎల్ ఎన్ టి అనుబంధ కంపెనీ లో పెర్సొనెల్ ఆఫీసర్ గా చే రాను. ప్రాజెక్ట్ మేనేజ్మెంట్ మీద కంపెనీ లో ఆఫీసర్లకి ఒక వర్క్ షాప్ నేను ఆర్గనైజ్ చేయవలసి వచ్చింది. యూనియన్ ప్రోబ్లెంస్ ఏమీ లేక పోవడంతో వర్క్ షాప్ లో ఎక్కువ భాగం ఫాలో అయినప్పుడు 'క్రిటికల్ పాత్' లాంటి కొన్ని టెక్నీక్స్ ఆకళింపు చేసుకుంటే ప్రాజెక్ట్స్ విజయవంతంగా పూర్తి చేయవచ్చు అనిపించింది. అప్పుడు నడుస్తున్న కొన్ని ప్రో జెక్ట్స్ ఎనాలిసిస్ లో నేను కూడా సరదాగా పాల్గొడం జరిగింది. వర్క్ షాప్ అయిపోయిన తరువాత ఒక రోజు ఇంజనీరింగ్ హెడ్ వేణుగోపాల్ గారు నన్ను తన చాంబర్స్ కి రమ్మన్నాడు. అవీ ఇవీ మాట్లాడిన తరువాత ఆయన ఒక సలహా ఇచ్చాడు. నన్ను వెంఠనే క్యాట్ రాసి ఐఐఎం ట్రై చేయ మన్నాడు. అంతవరకూ అటువంటి ఊహ నాకు ఎప్పుడూ రాలేదు. ఆయన ఇంకొంచం వివరించాడు. మేనేజ్మెంట్ అనేది కొంత స్వతహాగా వ్యక్తి లో ఉండే స్కిల్ అనీ అది ఉన్నవాళ్లు తగిన క్వాలిఫికేషన్ ఉంటె చాలా ఎదగొచ్చని చెప్పి అటువంటిస్కిల్ నాలో పుష్కలం గా ఉందని అందు చేత ఐఐఎం లాంటి చోట నుండి క్వాలిఫై అయితే తిరుగులేని కెరీర్ ఉంటుందని చెప్పాడు. అప్పటికి ఇంకా పెళ్లి కాలేదు కాబట్టి మా అన్నయ్య తో చర్చిస్తే, తాను సపోర్ట్ చేస్తానని వెంఠనే క్యాట్ రా యమని వాడు కూడా ప్రోత్సహించాడు. ఆ తరువాత అంతా కలలోలా జరిగిపోయింది. క్యాట్ లో సెలెక్ట్ అవడం, ఐఐఎం క్యాంపస్ సెలెక్షన్ లో టెల్కో లో చేరి మూడు నాలుగు పెద్ద కంపెనీలు మారి అంచెలంచెలు గా నిచ్చెన ఎక్కడం జరిగిపోయింది. మధ్యలో వేణు గోపాల్ గారి అమ్మాయితో వివాహం, ఇద్దరు పిల్లలు మొదలయినవి కుటుంబ పరంగా ఇతర పరిణామాలు..!

పదిహేను నిమిషాలు అయిపోగానే మసేబొలా ఫోన్ చేసి ఇండియా లోని కొత్త ప్రాజెక్ట్ కి ఫీల్డ్ ఇంజనీర్స్ ని షార్ట్ లిస్టింగ్ చేయడం కోసం ఇవాళ్టి మొదటి మీటింగ్ అని. గుర్తు చేసింది. ఇంకో పది నిమిషాలకి హెచ్ ఆర్ సీనియర్ మేనేజర్ తన అసిస్టెంట్ తో లిస్ట్ తీసుకుని వచ్చాడు. అతని దగ్గర లిస్ట్ తీసుకుని పేర్లు ఒక్కొక్కటే చూస్తూ వెళ్లాను. కనపడ్డ రెండు తెలుగు పేర్లలో ఒక పేరు దగ్గర పెన్ను ఆగి పోయింది. 'హలాయుధరావు'. ఆ

పేరు సాధారణంగా తక్కువమందికి ఉంటుంది . ఆ పేరుతో నా జీవితంలో ముఖ్య విషయాలు కొన్ని ముడిపడి ఉన్నాయి. అతనేనా అని అనుమానం వచ్చి అతని సీవీ ఫైల్ అడిగాను. అది చూడగానే సందేహం తీరిపో యింది. అతనే. ప్రస్తుతం హైదరాబాద్ లో పని చేస్తున్నట్టున్నాడు. ఎప్పటి మాట? పాతికేళ్ళు గడిచిపోయాయి. అతని పేరు చూడ గానే మాధురి మనసు లోకి రావడం ఒక తీయని బాధతో కూడిన భావం హృ దయాన్నిస్పృశించి వెళ్లడం అప్రయత్నంగా జరిగిపోయింది.కల్నల్ గారు ఇంకా బతికి ఉన్నాడా? ఆయన గుర్తుకు రాగానే ఎప్పుడో మరుగున పడిన గాయం మళ్ళీ రేగిన భావం కలిగింది . ఆయన బతికి ఉంటె, కాలిన పుండుకు నవనీతం రాయవచ్చేమో అన్న ఆలోచన మనసులో మెదిలింది. వెంతనే అలా ఆలోచించడం తప్పు, అది నా తత్వానికి విరుద్ధమని కూడా అనిపించింది

మిగతా లిస్ట్ లోంచి ఒక ఆరు పేర్లతో పాటు హలాయుధరావు ని కూడా సెలెక్ట్ చేసి, డేట్ ఫిక్స్ చేసి ఆరుగురినీ ప్రిలిమినరీ ఇంటర్వ్యూ కి కలకత్తా కి రమ్మని మెయిల్స్ పెట్టమన్నాను.

వాళ్ళు వెళ్ళగానే 'మెసబోలా' కి రింగ్ చేసి, నా స్పెషల్ కాఫీ ఒకటి పంపమని, ఓ అరగంట సేపు కాల్స్ ఏవీ ఇవ్వద్దని చెప్పి ఫోన్ పెట్టగానే, మనసు మాధురి మీదకి పోయింది.

అన్ని ప్రేమలూ పెళ్ళిళ్ళకి దారి తీయక పోయినా చదువుకునే రోజులలో చాలా మంది మగవాళ్ళు ఎవరో ఒక అమ్మాయి వైపు ఆకర్షించబడడం సహజమేమో. అది ఎందుకు ఎలా జరుగుతుందో ఒక పద్ధతి, కారణాలూ అంటూ ఉండవే మో. అటువంటి ఆకర్షణలకి లోనవడం, తరువాత జీవితంలో జరిగిన మార్పులతో అవి జ్ఞాపకాల మరుగున పడిపోవడం సహజమే. చదువుకునే రోజులలో అటువంటి ఆకర్షణ కి నేనూ లోనయ్యాను.

నరసాపురంలో గ్రాడ్యుయేషన్ పూర్తి చేసి ఎంఏ చేయడానికి వాల్తేరు చేరాను. హాస్టల్ రూమ్ అదీ అలాట్ చేసేదాకా మా ఊరినుంచే వెళ్లి అక్కడ ఇంజనీరింగ్ చేస్తున్న రాజారావు రూమ్ లో దిగాను. అడ్మిషన్ పూర్తి అయినా తరువాత హాస్టల్ రూమ్ కి అప్లికేషన్ ఇచ్చి రాజారావు తో యూనివర్సిటీ కాంటీన్ లో కాఫీ తాగుతుంటే అక్కడకి అతని క్లాస్ మేట్స్ కూడా వస్తే పరిచయం చేశాడు. వాళ్ళల్లో ఒకతను పేరు హలాయుధరావు. పేరు చెప్పగానే నేను కొంచెం ఆశ్చర్యం కనపరిస్తే అతనే అన్నాడు. 'మా నాన్నగారు విష్ణు భక్తుడు లెండి ' అన్నాడు నవ్వుతూ. మాటల సందర్భంలో హాస్టల్ రూంకి అప్లికేషన్ ఇచ్చానని చెప్పాను.

హలాయుధరావు వెంతనే "మీకు ఇప్పుడు షెడ్స్ లో ఫోర్ సీటర్ కానీ ఇవ్వరు. నేను ఇంకో ఇద్దరం కలిసి అప్ ల్యాండ్స్ లో మూడుగదుల ఇల్లు తీసుకుని ఉంటున్నాము. మాలో ఒకడు వేరే రూమ్ కి వ్ళిపోయాడు. మీరు కావలిస్తే వెంతనే చెప్పండి" అన్నాడు.

రాజారావు కూడా అదే బాగుందని చెప్పడంతో ఆ సాయంత్రమే చేరతానని చెప్పాను.

చిన వాల్తేర్ లో లైట్ హౌస్ కి దగ్గరగా ఒక రిటైర్డ్ కల్నల్ గారి ఇంట్లో అవుట్ హౌస్ లో మేడ మీద హలాయుధరావు వాళ్ళూ ఉంటున్న ఇంట్లో ఆ సాయంత్రమే చేరాను.

మొత్తం నాలుగు రూములలో ఒకటి నాకు ఇచ్చారు. ఒక రూమ్ కిచెన్ గా వాడుతున్నారు. మిగతా రెండు రూముల్లో ఒకదాంట్లో హా.రావు ఇంకోదాంట్లో అతని మిత్రుడు మురారి ఉంటున్నారు. అవుట్ హౌస్ లో కింద భాగం ఇంటివాళ్లు స్టోర్ గా వాడుతున్నారని తెలిసింది

యూనివర్సిటీ అవుట్ గేట్ కి దగ్గరగా ఉన్న విద్యారామ్ అనే హోటల్ నుంచి క్యారియర్ తెప్పించుకునేఏర్పాటు వాళ్లకి ఉంది. నేను కూడా అందులో చేరాను.

నాకు ఇచ్చిన రూమ్ లోంచి కల్నల్ గారి బ్యాక్ యార్డ్ బాగా కనపడుతుంది. నేను చేరిన మరునాడు ప్రొద్దున్నే స్నానం చేసి కిటికీ లోంచి సముద్రం కేసి చూస్తూ నుంచున్నాను. సూర్యోదయం, సముద్రం మీదుగా అద్భుతంగా ఉంటె అలాగే చూస్తూ నుంచున్నాను. అనుకోకుండా దృష్టి మరల్చి కల్నల్ గారి బాక్ యార్డ్ లోకి చూశాను. బాక్ యార్డ్ లో ఒక వయపు గోడ వారగా కొన్ని గులాబీ మొక్కలు, వాటి పక్కన కొంచెం పెద్దవిగా ముద్ద మందారం మొక్కలూ పూలతో నిండి ఉన్నాయి. ఎక్కడినుంచో ఒక్క మాటుగా సన్నజాజి పూల వాసన గుప్పున కొట్టడం, వాళ్ళ ఇంటి వసారా తలుపు తెరుచుకుని ఒక అమ్మాయి బయటికి రావడం ఒకే మాటు జరిగింది. పద్దెనిమిది సంవత్సరాలు ఉండవచ్చు. ఎర్రటి పరికిణీ మీద చిలక ఆకుపచ్చ వోణీ వేసుకుంది. బయటికి వచ్చిన వెంటనే మందారం మొక్క దగ్గరికి వెళ్లి, ఓచిన్న ముద్ద మందారాన్ని తుంచి తలలో తురుముకుంది. చెట్టువైపు తిరిగినప్పుడు

అప్పుడే స్నానం చేసినట్టు తెలుస్తున్న పొడవ పాటి జడ వయ్యారంగా కదిలింది. అన్నీ కలిపి బాపూ గారు తన బొమ్మకి ప్రాణం పోసి వదిలారనిపించింది. మళ్ళీ ఇంట్లోకి వెళ్ళడానికి వెనక్కితిరిగినప్పుడు ముఖం వివరంగా చూడడం జరిగింది. చక్కటి కను ముక్కు తీరు తో పెద్ద పెద్ద కాటుక కళ్ళతో, నుదిటి మీద ఉన్న కుంకం కొంచెం నాసిక మీద పడి చాలా అందంగా కనిపించింది. మా నరసాపురం లో కొందరు అందమయిన అమ్మాయిలిని చూసినా ఇంత అందమయిన అమ్మాయిని చూడడం అదే మొదటి సారి. ఆమె వెంటనే లోపలి వెళ్ళిపోయినా ఆమె రూపం నాలో చెరగని ముద్ర వేసింది. ఆమె గురించి నాకేమీ అప్పటికి తెలియదు కాబట్టి అప్పటి నా వయసులో ఉన్న ప్రతి యువకుడికీ కలిగే ఆకర్షణ లాంటిదే నాకూ కలిగిందేమో. కానీ అదివరకు ఎప్పుడూ లేని విశేషమేమిటంటే, ఆ తరువాత రోజంతా ఆమె ఎప్పుడు గుర్తుకు వచ్చినా గుండెలు దడ దడా కొట్టుకోవడం నాకే ఆశ్చర్య మేసింది. అది ఒక చెప్పలేని భావన. అంద మయిన అమ్మాయిల్ని చూసినప్పుడు ప్రతి యువకుడికి అల్లాంటి భావనే కలుగుతుందా అన్నది నాకు అప్పుడు తెలియని విషయం.

మురారి ఎంబీబీఎస్ ఫైనల్ ఇయర్ చదువుతున్నాడు. హా.రావు ఇంజనీరింగ్ ఫైనల్ ఇయర్ చదువుతున్నాడు. ముగ్గురి లోకీ చిన్నవాడిని నేనే. ఇద్దరికీ వాళ్ళ కాలేజీల ద్వారా మంచి హాస్టల్స్ ఉంటె ఇక్కడ ఎందుకు ఉంటున్నారో ఆవేళ తెలియలేదు కానీ కొద్దీ రోజు ల లోనే తెలిసింది.

ఒక వారం రోజులలో నాకు తెలిసిన మిగతా వివరాలు ఏమిటంటే కల్నల్ గారు స్వచ్చంద విరమణ తీసుకుని విజయ నగరం వద్ద తాతలనాటి కొద్దిపాటి భూమిని సాగు చేసుకుంటున్నారు. ఆయన ఎక్కువ కాలం అక్కడే ఉంటాడు. పిల్లల చదువుకోసం వాల్తేరు లోనే ఉన్న స్వంత ఇంట్లో ఏర్పరచిన మకాంలో భార్య, పిల్లలు, ఆయన చెల్లెలు ఉంటారు. ఆయనకి నలుగురు ఆడపిల్లలు. కొడుకులు లేరు. పెద్దపిల్లకి ఒక మిలిటరీ ఇంజనీర్ తో పెళ్లి అయింది. వాళ్ళు పూనా లో ఉంటారు. రెండవ అమ్మాయి వనజ మెడిసిన్ మూడో సంవత్సరం మూడో అమ్మాయి నీరజ ఎమ్మెస్సీ ఫైనల్ చేస్తున్నారు. నాలోగో అమ్మాయి మాధురి యూనివర్సిటీ లో స్పెషల్ బిఎ చేస్తోంది. ఆ వారం లో నాకు తెలిసింది వాళ్ళు చాలా సోషల్ గా ఉంటారు.

నేను వచ్చిన మూడో రోజే కిచెన్ లో క్యారియర్ భో జనానికి మేము ముగ్గురం కూర్చో బోతుంటే, మురారి " నారాయణ గారూ , కల్నల్ గారి భార్య నిర్మలమ్మ గారు ఏవో కూరలు ఇస్తానంది. కొంచెం వెళ్లి తెస్తారా?" అన్నాడు. అలాగే అని నేను కల్నల్ గారి ఇంట్లోకి వెళ్లాను. అదే మొదటి సారి వాళ్లింటికి వెళ్లడం. సిటవుట్ దాటి లోపలి హాలు లోకి వెళ్లాను.

పెద్ద హాలులో ముందు సోఫాలూ , కుర్చీలూ దూరంగా డైనింగ్ టేబుల్ ఉన్నాయి.

ఎవరూ అక్కడ లేకపోవడంతో నేను అక్కడే నుంచుని కొంచెం దగ్గాను.

వనజ కాబోలు బయటికి వచ్చి “ఓహో నారాయణ గారా కొత్తగా వచ్చారు కదా?" అని మళ్ళీ లోపలి వెళ్ళింది. నా రూమ్ మేట్స్ నా పేరూ అదీ చెప్పినట్టున్నారు అనుకున్నాను

వనజ మాటలు విని లోపలినుంచి ఒక పెద్దావిడ, మాధురి బయటికి వచ్చి ఓ పక్కగా నుంచున్నారు. మాధురిని దగ్గరగా చూడడం అదే మొదటి సారి. మొదటి రోజు పూల మొక్క దగ్గరా, ఆ తరువాత ఒక మాటు ఇంటిముందు కొంచెం దూరం నుంచీ చూడడం జరిగింది. ఎప్పట్లాగే చూడగానే గుండె దడ

ఒక మాటు నాకేసి చూసి ఏమీ మాట్లాడకుండా పలకరింపుగా నవ్వింది. నరసా పురం అనుభవాలతో పోల్చుకుంటే పరిచయం లేక పోయినా ఆమె అలా పలకరింపుగా నవ్వడం కొంచెం ఆశ్చర్య పరచినా చాలా సహజం గా అనిపించింది.

" నువ్వు ఏ సంవత్సరం లో పుట్టావు బాబూ?" అంది సడన్ గా మాధురితో బయటికి వచ్చిన పెద్దావిడ.

నేను ఆ ప్రశ్నకి కొంచెం తడబడే గానీ " మా అత్తయ్య శారదాంబ" అంది పరిచయం చేస్తూ మాధురి.

నేను పుట్టిన సంవత్సరం చెప్పాను.

ఆ విడ ముఖంలో ఒక్క మాటు ఒక విషాద ఛాయ చూసి కొంచెం ఆశ్చర్య పోయాను.

ఈ లోపులో వనజ ఓ బాక్స్ లో పెట్టి కూరలు తెచ్చి ఇవ్వడం తో అందరికీ ఒకే మాటు " వస్తానండి" అని చెప్పి వచ్చేశాను.

జరిగింది చెప్పినప్పుడు మురారి చెప్పాడు. శారదాంబ గారికి ఒకే ఒక్క సంతానం రెండేళ్ల వయసు వాడు పద్దెనిమిదేళ్ల క్రితం చనిపోవడం తో, నా లాంటి వాళ్ళు కనపడితే పుట్టి న సంవత్సరం అడిగి అది వాళ్ళబ్బాయి పుట్టిన సంవత్సర మయితే, వాడు బతికుంటే ఇంత వాడు

అయ్యేవాడు కదా అని అనుకుని బాధ పడడం వీళ్ళు చాలా మాట్లు చూశారట. అది విన్న తరువాత నాకెందుకో ఆవిడని తలుచు కుంటే చాలా బాధేసింది.

సెలవు రోజులలో మురారి, హా. రావు ఇద్దరూ ఎక్కువ కాలం కల్నల్ ఇంట్లోనే గడిపే వారు. నన్ను కూడా తీసుకు వెళ్లేవారు. నేను వాళ్లతో రూం లో చేరే సమయానికి కల్నల్ గారు పెద్ద కూతురు దగ్గరికి పూనా వెళ్ళడంతో మూడు వారాలు ఆయన్ని చూడడం పడలేదు.

మురారి పెద్దమ్మాయి వనజతో చెస్ ఆడడం లేదా ఇద్దరూ చదువు విషయాలతోనో గడిపే వారు. హా. రావు, నిర్మలమ్మ గారూ, నీరజా ఒక చోట చేరి సినిమాల చూడడమో, వాటి గురించి చర్చ లో జరుపుతూ ఉండేవారు. మాధురి మటుకు ఇంటి పనులు అన్నీ చూసుకుంటూ ఓ పక్కాగా కూర్చుని ఎప్పుడూ ఏదో చదువుకుంటూ ఇందేది. అందరికీ కాఫీ ఫలహారాలు ఆమే పర్యవేక్షించేది. వాళ్ళ ఇంట్లో ఓ సోషల్ క్లబ్బులా వారాంతాలు బాగా గడిచేవి.

నాకు తెలియకుండానే నేను శారదాంబ గారికి దగ్గర అయ్యాను. మొదటి సారి కూరలకి వెళ్లి నప్పుడు కాకుండా రెండో మాటు వెళ్ళినప్పుడు ఆవిడ నన్ను పిలిచి దగ్గర కూర్చో పెట్టుకుంది. నా కుటుంబ విషయాలు ఆవిడ వివరాలు అడుగు తున్నప్పుడు మా నాన్నగారు తరుచు రమణాశ్రమం వెడుతూ ఉంటారని చెప్పడంతో ఆవిడ ఆధ్యాత్మిక విషయాలు నాతొ ఎక్కువ మాట్లాడేది. మా నాన్నగారి ప్రభావం వల్ల నాకు కొన్ని విషయాల మీద ఏర్పడిన అభి ప్రాయాలు ఆమె తో సంభాషణలు చేసినప్పుడు దొర్లేవి.

మొదటి రెండు వారాలూ గడిచేటప్పటికి నాకు అర్థమయిందేమిటంటే, మురారీ, వనజ మధ్య, నీరజ, హా.రావు ల మధ్య మామూలు స్నేహం కంటే ఒంచెం ఎక్కువ అనుబంధం ఉన్నట్టే ఉంది. అది ఇంట్లో అందరికీ కూడా తెలిసినట్టే అనిపించింది. చదువులు పూర్తవ గానే వాళ్ళ పెళ్లిళ్లు జరుగుతాయని తరవాత తెలిసింది.

నేను అక్కడ చేరిన మూడో వారం ఎప్పటిలాగే వాళింట్లో చేరాము. మామూలు గానే శారదాంబ గారు ఏవో ఆధ్యాత్మిక విషయాలు మాట్లాడుతూ " అన్నీ భగవంతుడు నిర్ణయిస్తాడా లేక మన చేతుల్లో ఏమన్నా ఉందా ?అని అడిగారు నన్ను.

నేను ఏదో కొంత వివరణ ఇచ్చి "ఉచ్ఛ్వాస నిశ్వాసాలు మనం నిర్ణయించి చేస్తున్నామా? లేదా అవి వాటంతట అవే జరుగుతున్నాయా?" అని అడిగాను.

నేను ఆ మాటలు అనగానే మాధురి సడన్ గా వచ్చి మా వద్ద కూర్చుంది. మా మధ్య సంభాషణలు ఓ చెవి వేసి ఆమె కూడా వింటోన్నదన్న విషయం అంతవరకూ నేను గమనించలేదు. గుండె దడ తో బాటు ఏదో ఉత్సాహం వచ్చింది నాకు.

" మనం ఏ పని చేసినా దానికి ఆధారం మన ఆలోచనే కదా ? "ఆలోచనలు మనకి వస్తాయా? లేక మనం వాటిని తెచ్చుకుంటామా?" అన్నాను మాధురి కేసి తిరిగి

" మనకి వస్తాయి" అంది ఆమె

" ఆలోచనలకి, మన ఉచ్ఛ్వాస నిశ్వాసాలకి మూలం ఒకటే" అందు చేత మన పాత్ర ఏమీ లేదు అన్నాను.

"ఒప్పుకోవడం కష్టమే" అంది మాధురి.

" కానీ అదే నిజం కొంచెం ఆలోచించండి మీకే తెలుస్తుంది" అన్నాను నవ్వుతూ.

నేను శారదాంబ గారితో మాట్లాడుతూన్నప్పుడల్లా మాధురి కూడా వచ్చి చేరి మాటలు కలిపేది.

ఓ రోజు అలా మాట్లాడుతుండగానే కల్నల్ గారు ఊరినుంచి వచ్చి హాలులోకి వచ్చారు.

అందరూ ఆయన చుట్టూ చేరారు. మురారి నన్ను పరిచయం చేశాడు. ఆయన నన్ను ఒక మాటు పరిశీలనగా చూసి " ఓహో" అని " "మళ్ళీ కలుద్దాం" అని లోపలికి వెళ్లిపోయారు. మేము కూడా వచ్చేశాము. ఆ మర్నాడే కల్నల్ గారు విజయనగరం వెళ్లిపోయారు.

ఆ తరువాత మా ధురి అనుకోకుండా యూనివర్సిటీ లైబ్రరీ దగ్గర కలిసింది. ఆమె ఫిలాసఫీ స్పెషల్ బిఏ చేస్తోంది.

శారదాంబగారితో మాట్లాడిన విషయం లో ఆమె ఎందుకు ఆసక్తి చోపిందో అప్పుడు అర్థ మయ్యింది.

ఆమె రోజూ మధ్యాహ్నం కాలేజీ అయినతరువాత లైబ్రరీ కి వస్తోందని తెలిసి నేను కూడా అక్కడికి వెళ్లడం ఆమెతో మాట్లాడడం జరిగేది. పరిచయం పెరిగిన కొద్దీ ఆమె మీద నాకు సదభిప్రాయం పెరుగుతూ వచ్చింది.

ఇంటి దగ్గర వాళ్ళ అక్కల ముందు నాతొ ఎక్కువగా మాట్లాడడానికి ఆమె ఇష్ట పడటం లేదని గ్రహించాను. అందుకే రోజూ లైబ్రరీ లో కలిసే వాణ్ని.

ఆమె కి నామీద ఎటువంటి అభిప్రాయం ఉందొ నేను గ్రహించడానికి ఆమె అవకాశం ఇవ్వలేదు.

నాన్నగారికి వంట్లో బాగోలేదని తెలిసి నరసాపురం రెండు రోజులు వెళ్ళవలసి వచ్చింది. వచ్చిన రోజునే లైబ్రరీ లో ఆమెని కలిసినప్పుడు ఆమె చూపిన ఆనందం నాకు మంచి ధైర్యం ఇచ్చింది. అప్పుడు పెళ్లిగురించి ఆలోచించే ఆర్ధిక స్వాతంత్ర్యం నాకు లేక పోయినా, మధురికీ వాళ్ళ వాళ్ళకీ అభ్యంతరం లేకపోతే మావాళ్లతో దెబ్బలాడయినా ముందుకు వెళ్ళడానికి మనసులో నిశ్చయం ఏర్పడింది. ఆవేళ మాటల సందర్భంలో అనుకోకుండా మాధురితో అన్నాను ప్రేమ వివాహాల గురించి అభిప్రాయం ఏమిటని ?.

నా ప్రశ్న విని కొంచెం ఆశ్చర్య పోయింది. " సినిమాల ప్రభావం బాగా ఉన్నట్టుందే మీ మీద " అంది నవ్వుతూ.

" సినిమాల ప్రభావం కాదు. కొందరిని మనకి తెలియకుండానే, ఇదీ అని కారణం లేకుండానే ఇష్ట పడడం నిజ జీవితం లో కూడా జరగవచ్చు కదా? “

" ఒక వేళ అలాటి ఇష్టాలు ఏర్పడినా కొన్ని అనుకూల విషయాల ప్రభావం ఉండకుండా ప్రేమలు ముందుకు వెళ్ల వేమో!"

" ఉదాహరణకి ? " అడిగాను నేను ఆమె మాటల భావం పూర్తిగా అర్థం కాక .

“సినిమా తారల పెళ్లిళ్లు చూడ లేదా మీరు? తారలు స్టూడియో ఓనర్ల కుర్రాళ్ళని కానీ, డబ్బు, ఆస్తులూ ఉన్న డైరెక్టర్లనే ప్రేమించి పెళ్లి చేసుకోవడం.”

"అవును నిజమే. కానీ అన్ని సందర్భాల్లోనూ అలాగే జరగాలని లేదు కదా?" ఏమనాలో తెలియక.

" మిగతా విషయాల ప్రభావం కంటే, తల్లి తండ్రుల ఆశీర్వాదం లేకుండా నిజ జీవితంలో ప్రేమలు ఫలించడం కష్టమేమో " అంది వెళ్ళడానికి లేస్తూ .

★★ ★★★

కానీ ఆ తర్వాత జరిగిన సంఘటనలు సీన్ పూర్తిగా మార్చేసి నాకు చాలా కాలం మారని గాయాన్ని మనసులో ఏర్పరిచాయి.

వాటికి మొదటి సూచన ఓ రోజు రాత్రి భోజనాల సమయం లో మా కిచన్ లో అందింది. రోజూ లాగే ఆవేళ భోజనాలు చేస్తుండగా మురారి, హా.రావు తో "మన నారాయణ మాధురి మీద కొంచెం ఆసక్తి చూ పుతున్నట్టుదే!" అన్నాడు నాకేసి రావు కేసి మార్చి మార్చి చూస్తూ.

"బాగానే ఉంది కానీ మనవాడు ఇంజనీర్ కానీ, డాక్టర్ కానీ కాదె !" అన్నాడు నవ్వుతూ. అలా ఎందుకన్నాడో నాకు అప్పుడు అర్థం లాలేదు.

మరో రెండురోజులకి కల్నల్ గారు విజయనగరం నుంచి పనులు ముగించుకుని వచ్చారు. ఆ తరువాత ఆదివారం ఎప్పటి లాగే మురారి, రావు లతో వాళ్ళ ఇంటికి వెళ్లాను. శారదాంబ గారు, మాధురి ఎందుకో బయటికి రాలేదు. మిగతా వాళ్ళం కల్నల్ గారి చుట్టూ చేరాము.

కొంత సేపు కల్నల్ గారు పూనా విశేషాలు, విజయనగరం విశేషాలు చెప్పారు. ఇంతలో మాధురి అందరికీ టీ తీసుకు వచ్చింది.

ఆమె రాగానే కల్నల్ గారు నన్ను చూసి "మీరు ఎన్నో సంవత్సరం? ఇంజినీరింగా, మెడిసినా ?" అన్నారు. వాళ్ళిద్దరికీ రూమ్ మెట్ ని కాబట్టి వాళ్ళు చదువుతున్న కోర్సే చదువుతున్నానని అనుకోవడం సహజమే.

లేదండి "ఎం ఏ సోషల్ వర్క్ చేస్తున్నానండి అన్నాను" జవాబుగా.

అది వినగానే ఆయన ముఖంలో కొంచెం నిరుత్సాహం లాంటి విస్మయం చూశాను.

“ఎం ఏ సోషల్ వర్క్ లోనా ? ఆ డిగ్రీ తో కెరీర్ ఏమి ఉంటుంది?”

ఆయన అడిగిన పద్ధతి చూసి నేను ఇంక ఏమీ వివరించడానికి ప్రయత్నించలేదు. ఆ తరువాత ఆయన ప్రవర్తనలో చెప్పుకోదగ్గ మార్పు వచ్చింది.

మరి కొన్నిమాట్లు మురారి తోటీ, రావు తోటీ వాళ్లింటికి వెడితే నన్ను పూర్తిగా విస్మరించడం, మాధురి తో నేను మాట్లాడడం అదీ ఆయనకి అంత ఇష్టం లేదనిపించి నేను వెళ్లడం బాగా తగ్గించి, ఆతరువాత పూర్తిగా మానేశా.

ఆయన ఊరు వెళ్ళినప్పుడు మాత్రం అప్పుడప్పుడు శారదాంబ గారి తో మాట్లాడి వచ్చేశాను.

గతం లో కిచన్ లో మురారి, రావు చేసిన కామెంట్ల అర్థం నాకు అప్పుడు బాగా అర్థమయ్యింది. నేను ఇంజనీరింగ్ కానీ, మెడిసిన్ కానీ చదువుతూ ఉండి ఉంటె ఆయన మురారీ, రావు ల కిచ్చే గౌరవమే నాకూ ఇచ్చేవారేమో.

మొదటి సంవత్సరం సెలవులు ఇవ్వగానే, నేను నరసాపురం వెళ్ళిపోయి, కాలేజీలు తెరిచిన తరువాత హాస్టల్ లో చేరిపోయాను. నేను ఫైనల్ ఇయర్ లో ఉన్నపుడు మాధురి ఎంఏ ఫిలాసఫీ ప్రీవియస్ చేసేది. ఒకటి రెండు మాటలు ఎదుట పడినా ఎక్కువ మాటలు జరిగేవి కావు. నేను శారదాంబ గారి క్షేమం అడిగి ముగించేవాడిని.

ఆఖరి సారిగా ఫైనల్ పరీక్షలు అయిపోయింతరువాత లైబ్రరీ పుస్తకాలు తిరిగి ఇస్తోంటే కలిసింది. మరునాడే వెళ్ళిపోతున్నాని చెప్పాను. రండి, వెళు దురుగాని అని ఆమె లైబ్రరీ కి ఆర్ట్సు కాలేజీ కీ మధ్య ఉన్న పార్క్ లోకి నడిస్తే నాకు వెళ్ళక తప్పలేదు. మిగతా విషయాలు మాట్లాడుతూ, మురారి తోటీ, రావు తోటీ వనజ, నీరజల ప్రధానాలు

జరుగుతాయని చెప్పింది. మనస్ఫూర్తిగా ఆల్ ది బెస్ట్ చెప్పి, మాట వరసకి పెళ్ళిళ్ళకి వస్తానని చెప్పాను. నేను హర్ట్ అయ్యానని ఆమెకితెలుసునని , ఆమె అందుకు బాధపడుతున్నదన్న విషయం మాటలలో చెప్పలేదు కానీ కళ్ళతోటే చెప్పింది.

ఆ తరువాత నేను పెర్సొనెల్ ఆఫీసర్ గా కెరీర్ ప్రారంభించి చాలా బిజీ అయి పోవడం తో కల్నల్ గారి ఫామిలీ వాళ్లని ని కానీ మురారీ, రావు లని కానీ కలవడం జరగ లేదు. ఇరవయి ఐదేళ్లు కాల గర్భం లో కలిసిపోయిన తరువాత, రావు అప్లికేషన్ చూడడంతో అన్నీ గుర్తుకు వచ్చాయి. ఇప్పుడు నన్ను చూస్తే రావు గుర్తు పడతాడాని నమ్మకం లేదు. నన్ను చూసి ఎలా రియాక్ట్ అవుతాడో అనిపించింది. చూద్దాం అనుకుంటూ 'మోసంబోలా' కి రింగ్ ఇచ్చాను, నెక్స్ట్ మీటింగ్ బ్రీఫ్ కి రమ్మని.

★★★★★★★★

కలకత్తా లో ఒబెరాయ్ గ్రాండ్ లో ఇంటర్వ్యూలు ఫిక్స్ చేశారు మావాళ్లు. ప్రిలిమినరీ స్క్రీనింగ్ లో ఆరుగురినుంచి నలుగురిని సెలెక్ట్ చేసి అందులోంచి ఫైనల్ గా ఇద్దరినీ తీసుకుందామని నిర్ణయించాము. హెచ్ ఆర్ హెడ్ పార్కర్, ఇంజనీరింగ్ హెడ్ వలీ అహ్మద్, నేను, ఇంటర్వ్యూ రూమ్ లో కూర్చుని స్క్రీనింగ్ ప్లాన్ వేసుకున్నాము. రావు ని ఆఖర్న పిలిచాము. రావు వచ్చి కూర్చోగానే పరిశీలనగా చూశాను ఏమన్నా గుర్తు పడతాడేమోనని. అటువంటి సూచనలు ఏవీ కనపడలేదు. అతను కూడా చాలా మారిపోయాడు. నా పేరు కూడా, కె. మురుగన్ నారాయణ అల్లా కే.ఎన్. మురుగన్ గా మార్పు చేయడం వల్ల పేరు ద్వారా గుర్తు పెట్టె అవకాశం లేకపోయింది. వాళ్లందరికీ నారాయణ గానే తెలుసును కానీ మురుగన్ సంగతి తెలియదు.

మిగతా వాళ్ళిద్దరినీ మాట్లాడ నిచ్చి నేను చాలా కొద్దీ ప్రశ్నలు వేశాను. ఇంటర్వ్యూ అయినతరువాత అందరితో బాటు వెయిట్ చేయ మన్నాము. మేము మాలో చర్చించుకున్న తరువాత రావు ని, అభిజిత్ భట్టాచార్య అనే అతన్ని షార్ట్ లిస్ట్ చేసి వాళ్ళిద్దరినీ ఫైనల్ ఇంటర్వ్యూ కి ఢిల్లీ రమ్మని దా నికి నిర్ణయించాము. నేను ఏమీ సపోర్ట్ చేయ నవసరం లేకుండానే అతని ప్రోజక్ట్ అనుభవాల దృ శ్యా మా వాళ్లిద్దరూ రావు ని సెలెక్ట్ చేశారు. సెలెక్ట్ చేసిన ఇద్దరితోటీ నేను కొంచం వివరంగా డిస్కస్ చేస్తానని చెప్పి మిగతా ఇద్దరినీ పంపించేశాను. భట్టాచార్య కి ప్రోజక్ట్ అవసరాలు బ్రీఫ్ చేసిన తరువాత ఫైనల్ ఇంటర్వ్యూ గురించి చెప్పి రావు ని రమ్మని కబురు చేశాను.

మేమిద్దరమే ఉన్నాము.

" రావు గారు మీరు పనిచేసిన ప్రోజక్ట్స్ లో మీరు సాధించిన ఫలితాలు మాకు నచ్చాయి. కానీ వాటి అన్నింటికంటే మాది చాలా ఛాలెంజింగ్ గా ఉంటుంది. ఆఫ్కోర్స్, మీ ప్యాకేజ్ కూడా చాలా బాగా ఉంటుంది." అన్నాను నవ్వుతూ తెలుగులో.

" సార్ నేను కూడా మీ కంపెనీ గురించి స్టడీ చేశాను. మీ కంపెనీ లో చేరితే కెరీర్ పరంగా నాకూ మంచిదే" అన్నాడు బాడీ లాంగ్వేజ్ లో వినయం చూపుతూ.

. "తెలుగు బాగానే మాట్లాడుతున్నారే! పేరు చూసి తమిళియన్ అనుకున్నా ను" అన్నాడు అతనే మళ్ళీ.

నేను సడన్ గా " కల్నల్ గారు బాగున్నారా ?" అన్నాను .

"ఎవరు మా మామయ్య గారా ? బాగానే ఉన్నారు ఆయన మీకు తెలుసా? " అన్నాడు ఆశ్చర్య పోతూ.

"అయితే మీరు నన్ను గుర్తు పట్టలేదు" అన్నాను నవ్వుతూ.

కాసేపు ముఖం లోకి తేరిపార చూశాడు. అయినా గుర్తు పట్టలేదు.

" నారాయణ –చినవాల్టేర్ లో కల్నల్ గారి ఇంట్లో అవుట్ హౌస్ లో ఉన్నాము కదా ?"

"ఓ! నారాయణ! గుర్తుపట్టలేదయ్యా బాబూ! సారీ గుర్తు పట్టలేదు సార్! అసలు పోలికలు లేవు. బాగా మారి పోయారు"

" నన్ను సార్ ని చేయకండి. మీరూ బాగా మారిపోయారు. 'సివి' చూడక పోతే నేనూ గుర్తు పట్టేవాణ్ణి కాదేమో!" అన్నాను ఇంకా తేరుకో ని అతని ఆశ్చర్యం కనపరుస్తున్న ముఖం లోకి చూస్తూ .

"అవును. ఇక్కడ ఎలా తేలారు? ఎక్కడ 'ఎం ఏ' సోషల్ వర్క్? ఎక్కడ ఈ ఇంటర్నేషనల్ కంపెనీ?" అన్నాడు కొంచెం తేరుకుని.

యూనివర్సిటీ వదలి నప్పటి నుంచీ జరిగిన వివరాలు చెప్పాను. మురారి , వనజ, లండన్లో స్థిరపడ్డారని, కల్నల్ గారి భార్య కాలం చేశారని, శారదాంబ గారూ, కల్నల్ గారూ హైద్రాబాద్ లో ఉన్నారని, వాళ్ళ కి దగ్గరగానే మాధురి కూడా ఉంటోందని వివరాలు చెప్పాడు.

కంపెనీ లో అతని జాబ్ వివరాలూ, దాదాపుగా ప్యాకేజ్ వివరాలూ అవీ చెప్పిన తరువాత, పాత విషయాలు అవీ చాలాసేపు మాట్లాడుకున్నాము. ఢిల్లీ లో ఫైనల్ ఇంటర్వ్యూ లో కలుద్దామని, అది ఫార్మాలిటీ యే కాబట్టి త్వరగా చేరడానికి తయారయి పోమన్నాను.

నాకు హైదరాబాద్ లో ముఖ్య మంత్రి తో అపాయింట్మెంట్ ఉందని, అందుచేత ఢిల్లీ నుంచి కలిసి హైదరాబాద్ వెడదామని, అప్పుడు కల్నల్ గారిని కలుస్తానని చెప్పాను. గుర్తు పడతారో లేదో చూద్దాం. అంతవరకూ చెప్పకండి అని రిక్వెస్ట్ చేసాను.

★★★★★★★★★

ఆంధ్రా 'సీఎం' తో మీటింగ్ లేక్ వ్యూ గెస్ట్ హౌస్ లో ఉండడంతో తాజ్ కృష్ణా నుంచి నేను అక్కడ కి వెళ్లి దిగి, రావు ని తీసుకు రమ్మని కారు పంపించాను అడ్రసు చెప్పి.

పోలవరం గురించి ఆంధ్రా 'సీఎం' చాలా పట్టుదల తో ఉన్నారు. ప్రోజక్ట్ కంప్లీషన్ లో అనుభవం ఉన్న తెలుగు వాళ్ళ సమాచారం ఆయన సేకరించి తగిన సలహాలు ఇమ్మని కోరడానికి నన్ను కూడా పిలిచారు.

'సీఎం' తో మీటింగ్ ముగించుకుని బయటికి వచ్చేటప్పటికి రావు రెడీ గా ఉన్నాడు. నీరజ పిల్లలతో పూనా వెళ్లిందని చెప్పడంతో అతని ఇంటికి వెళ్లకుండా నేరుగా కల్నల్ గారు ఉంటున్న ఇంటికి బయలుదేరాము.

మాధురి పక్క ఇంట్లోనే ఉంటోందని చెప్పాడు. మాధురి భర్త కూడా మిలిటరీ ఇంజనీరింగ్ సర్వీస్ లో ఇక్కడే ఉన్నాడని, ప్రస్తుతం ఎదో క్యాంపు లో ఉన్నాడని చెప్పాడు.

కల్నల్ గారు వాళ్ళ ఇంటి హాల్ లో టీవీ కి ఎదురుగా ఉన్న సోఫాలో ఎదో ప్రోగ్రాము చూస్తున్నారు. ఇంకో వయపు ఉన్న సోఫాలో శారదాంబ గారు కూర్చున్నారు. నేను నేరుగా వెళ్లి ఆవిడ పక్కన కూర్చున్నాను.

ఆవిడ కేసి చూసి " గుర్తు పట్టారా?" అన్నాను. మళ్ళీ ఇంకోమాటు ఆవిడని బాధపెట్టవలసి వస్తుందేమో అనుకున్నాను.

కల్నల్ గారు రావు కేసి చూసి ఎవరు అన్నట్టు సైగ చేశారు?

మీరూ గుర్తు పట్టలేదన్నమాట. " మన నారాయణ వాల్తేర్ లో మాతో ఉండేవాడు కదా?" అన్నాడు నవ్వుతూ.

"శారదాంబ గారు నా ముఖం తడివి ఎంత మారిపోయావు బాబూ" అంది నవ్వుతూ. కళ్ళల్లో కదలాడిన బాధ నా దృష్టినుంచి తప్పించుకో లేకపోయింది.

“ఓ! నారాయణా ! ఇన్నాళ్లూ ఎక్కడున్నారు ఏం చేస్తున్నారు ?”

రావు ఒక్క మాటు అన్ని విషయాలూ గుక్క తిప్పుకోకుండా ఏకరువు పెట్టాడు. ఆఖరికి నా పే పాకెట్ ఒకటిన్నర కోట్లు అని కూడా చెప్పేశాడు.

రావు గారి ముఖం లో ఒక శ్రావణ మేఘం లాంటి ఒక మబ్బు తేర వచ్చి వెళ్ళిపోయినట్టు అనిపించింది. మూడు వందల రూపాయలకి ఇస్తానన్న MRF షేర్ వదిలేసి, ఇప్పుడది ఏభైవేలని తెలిస్తే వచ్చే భావం. అనుకున్నా. అది నా ఊహ మాత్రమేమో నాకు తెలియదు.

ఆయన వెంఠనే చాలా ఆనందం వెలిబుచ్చాడు . "మా మిలిటరీలో సిపాయి ఎప్పుడూ జెనరల్ అవడు అనే భావం ఉంది కిందనుంచి ప్రమోషన్ల మీద వచ్చే వాళ్ళమీద. . నువ్వు ఆ అభిప్రాయం తప్పు అని నిరూపించావు. చాలా ఆనందంగా ఉంది.”

నా క్కూడా ఆయన చాలా సహజంగానే ఆనందం వెలిబుచ్చారని అనిపించింది.

ఇంతలో మాధురి వచ్చింది. ఆమె త్వరగానే గుర్తు పట్టింది. ఆమెని చూడగానే, గతం లో లా గుండె దాదా ఏమీ రాలేదు. వాస్తవానికి నాకు కల్యాణి తో వివాహం అయింతరువాత ఆ అనుబంధం లోని మాధుర్యం ముందు మాధురి గురించిన ఆలోచనలు ఎప్పుడో వెనక్కి వెళ్లిపోయాయి. ఎప్పుడయినా గుర్తు కు వచ్చినప్పుడు 'కల్నల్' గారి ప్రవర్తనే ముల్లు లా గుచ్చుకునేది.

కానీ ఇవాళ ఆయన వెలిబుచ్చిన నిష్కపటమయిన ఆనందం ఎప్పుడో ఏర్పడిన గాయానికి నవనీతం లా పనిచేసింది. ఒక మాటు ఆలోచిస్తే ఆయన తప్పేముంది అనిపించింది. ఎవరయినా తమ సంతానానికి పెద్ద స్థాయి లోనే పెళ్లిళ్లు చేయాలనుకోవడంలో తప్పని ఎవరన గలరు?

కాసేపు వాళ్ళతో గడిపి వచ్చేటప్పుడు కల్నల్ గారికి, శారదాంబ గారికి పాదాలకి నమస్కరించి వచ్చేసాను.

Click here to share your comments on this story